

**EEN
MOOIE
VREEMDE
ONTDEKKING**

**HANK
GREEN**

Vertaling Karin de Haas

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2020 Hank Green
Oorspronkelijke titel: *A Beautifully Foolish Endeavor*
Copyright Nederlandse vertaling: © 2021 HarperCollins Holland
Vertaling: Karin de Haas
Omslagontwerp: Kaitlin Kall
Bewerking: Pinta Grafische Producties
Foto auteur: © Ashe Walker
Zetwerk: Mat-Zet B.V., Huizen
Druk: Scandbook UAB, Lithuania

ISBN 978 94 027 0638 3
ISBN 978 94 027 6192 4 (e-book)
NUR 302
Eerste druk februari 2021

'Senses Working Overtime' © 1982 BMG VM Music Ltd. Lyrics en muziek door Andy Partridge
'Young' geschreven door Parissa Tosif en David Ansari (zoals oorspronkelijk opgenomen door Vallis Alps), met dank aan Just Isn't Music.
'If U Seek Amy' © 2008 Warner Chappell Music Scandinavia AB, MXM Music AB, KMR Music Royalties II SCSP, EMI Blackwood Music AB en Songs of Kobalt Music Publishing. Tekst en muziek door Savan Kotecha, Alexander Kronlunc, Martin Sandberg en Johan Schuster.

Originele uitgave verschenen bij Dutton, een imprint van Penguin Random House LLC, New York, Verenigde Staten.

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.
* en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

April

Ik heb besloten om niet langer tegen je te liegen. Volgens mij zijn er maar drie soorten leugens: het soort leugen waar je niet op wilt worden betrap, het soort leugen waarbij het je niet kan schelen of je erop wordt betrap, en het soort leugen waarop je niet kúnt worden betrap. Laten we ze een voor een doornemen.

1. Het soort leugen waarop je niet wilt worden betrap. Dit is de standaard, alledaagse leugen, die je vertelt wanneer je te laat bent op je werk of een serieus smerige moord hebt gepleegd. In dit geval vormt het een probleem wanneer je op de leugen wordt betrap.
2. Het soort leugen waarbij het je niet kan schelen of je erop wordt betrap. Dit soort leugen gaat om het liegen, niet om het resultaat. Je herhaalt de leugen, je houdt aan de leugen vast, je verandert de leugen, je hervormt de leugen, je laat de leugen los, je keert er weer naar terug. Het liegen helpt wellicht om een of ander negatief resultaat te vermijden, maar eigenlijk is het een instrument om de werkelijkheid te verzwakken en op die manier jezelf te versterken.
3. Het soort leugen waarop je niet kunt worden betrap. Dit gebeurt wanneer jij de enige bent die de waarheid kent. Dit is het soort leugen dat ik heb verteld.

Het laatste soort leugen voelt voor mij de afgelopen jaren als een daad van genade. Ik bedoel, het is geen verrassing dat jouw

realiteit niet het hele verhaal is. Dat weten we allemaal. Wetenschappers weten niet waar het grootste deel van de materie zich bevindt. Ik weet niet hoe het is om in Jemen te leven. Onze voorstelling van de wereld is niet honderd procent accuraat. Maar als jij iets weet wat niemand anders weet, iets wat ieders verhaal van de ene op de andere dag zou veranderen, iets wat ieders leven erger zou maken, kan het vertellen van de waarheid je voorkomen als de verkeerde keuze, als het uitoefenen van te veel macht.

Ik heb ontdekt dat er niets bijzonders is aan mij, niets wat mij speciaal geschikt maakt om zo'n beslissing voor een hele planeet vol mensen te nemen. De enige reden dat ik degene ben die hem neemt, zo blijkt, is lelijk, stom geluk.

Veel mensen hebben gezegd dat ik de neiging heb om te veel macht uit te oefenen, en een van die mensen ben ik zelf, en daarom sta ik op het punt om iets te doen waar ik me bijzonder ongemakkelijk bij voel: andere mensen het verhaal laten vertellen. O, voor alle duidelijkheid, ik heb geen keus. Ik was er een groot gedeelte van de tijd niet bij, dus is het niet aan mij het woord te voeren. In plaats daarvan zul je het verhaal horen vanuit een aantal verschillende perspectieven. Op die manier kunnen we misschien iets van de verantwoordelijkheid voor de macht van deze waarheid delen. Het zal niet allemaal op mij neerkomen; we moeten het er allemaal over eens zijn dat de woorden in dit boek de moeite van het opschrijven waard zijn. Geloof me, het was niet makkelijk, deze lui kunnen verdomd koppig zijn.

Ik wil maar zeggen dat ik heb besloten om niet langer tegen je te liegen. Wij hebben besloten om niet langer tegen je te liegen. Ook al is de leugen makkelijk te vertellen, ook al heb ik het eigenlijk nooit hardop gezegd, ook al voelt de leugen het grootste deel van de tijd voornamelijk als zelfbehoud, het is tijd om jullie over de leugen te vertellen.

In simpele bewoordingen: ik heb alles gedaan wat in mijn macht lag om jullie ervan te overtuigen dat we veilig zijn.

Dat zijn we niet.

Maya

Ik doe dit alleen maar omdat ik geen keus heb. De meeste beroemde mensen vragen om roem, en wanneer ze dan beroemd zijn en zich beklagen, noemen we ze terecht hypocriet. Ik heb altijd het gevoel gehad dat het vreselijk zou zijn als miljoenen mensen mijn naam zouden kennen.

Daarom heb ik April mijn achternaam ook niet in haar eerste boek laten zetten. Hij staat ook niet in dit boek. Natuurlijk kun je hem online opzoeken, maar noch ik, noch iemand die mij kent heeft mijn achternaam ooit gedeeld. Je kunt er alleen achter komen hoe ik heet dankzij de erosie van privacy en de idioten die mijn duidelijk vermelde voorkeuren niet hebben gerespecteerd.

Zo wil ik hieraan beginnen. Ik blijf opzettelijk weg uit Aprils content. Ik wilde mijn privéleven afschermen, en nu kan ik dat niet meer, maar dat accepteer ik omdat het de beste manier is om dit verhaal te vertellen. En hoewel ik je mijn achternaam niet ga vertellen (puur uit principe), zal ik veel opener zijn dan ik eigenlijk zou willen.

Bijvoorbeeld.

Mijn ouders zijn behoorlijk rijk. Ik ben opgegroeid aan de Upper East Side, in een herenhuis dat mijn ouders al dertig jaar in hun bezit hebben. Het was veel waard toen ze het kochten, en nu is het VEEL waard. Ik ben dus opgegroeid met iets van een tuin, en toen ik klein was, gingen we naar buiten en plantten we wortelzadjes en tomatenstekjes. Aan het eind van het seizoen leek het wel een goocheltruc wanneer we een wortel uit de grond trokken.

Dat piepkleine zaadje, dat ik zelfs met mijn kleine vingertjes nauwelijks kon vasthouden, was een groot, stevig oranje product uit de groentewinkel geworden, besmeurd met vochtige zwarte aarde. Het was alsof je een flessendop in de grond stopte en er een fles cola uit haalde. Die ondergrondse gewassen – wortels, bieten, aardappels, uien – hadden mijn voorkeur. Zelfs toen we ook dingen in potten en kistjes verbouwden, vond ik het een geweldig idee dat er dingen waren die zich buiten ons zicht voltrokken, en dat je de oppervlakte maar hoefde af te schrapen en er viel iets uit wat zo magisch en perfect en smakelijk was als voedsel.

In die tijd kwam het nooit bij me op dat mijn moeder dat tuinieren eigenlijk voor mij deed. Maar toen ik groter werd en belangstelling kreeg voor andere dingen, hield het tuinieren op. En ik heb geen moment meer overwogen om méér te doen dan een kamerplant water te geven, tot ik een paar maanden na de dood van April mijn moeder belde.

‘Ik kan het niet loslaten, mam, ze moet ergens zijn,’ zei ik, de obsessie verwoordend die me in zijn greep had. ‘Ik ben de enige die nog zoekt. Ze hebben het allemaal losgelaten.’

‘Doet het je goed?’

‘Mij? Wat heeft dit met mij te maken?! Ze hebben haar niet gevonden, mam, maar ik denk niet dat ze daar was.’

‘Maya, liefje, waar kan ze dan zijn?’

‘Dat weet ik niet, dat is het nou juist. De ruimte? Hoboken? Ik weet het niet. Ik weet alleen dat het leven niet meer gewoon is geworden. Iedereen denkt dat de Carls weg zijn en dat de Droom weg is en dat alles weer normaal is, maar dat is het niet. Ik weet hoe dit klinkt, maar er zijn nog veel meer mensen die denken dat er iets aan de hand is.’

‘Hoeveel tijd breng je door op de Som?’

‘Het zijn goeie lui, mam. Ik heb er een hoop vrienden gemaakt. Het is beter dan Twitter.’

Dat was in meerdere opzichten waar. De Som was een kleine gemeenschap waar mensen die erop kicken om anderen af te zeiken direct werden verbannen. In één opzicht was het echter erger. We hadden de Som gebouwd als socialemediaplatform om de sequenties uit de Droom op te lossen. Het was een plek voor raadsels. Voor een hamer ziet alles eruit als een spijker, en voor een platform dat is ontworpen om raadsels te onderzoeken, ziet alles er raadselachtig uit.

Ik was er trots op dat ik had meegewerkt aan het bouwen van de Som, het had echt geholpen om de mensheid meer als één geheel te laten voelen. Nu trok het vooral mensen aan die complottheorieën aanhingen. In elk geval waren het áárdige mensen die complottheorieën aanhingen. En om de vraag van mijn moeder te beantwoorden (hoewel ik dat aan de telefoon niet deed), ik bracht veel tijd door op de Som.

‘Maya, misschien moet je iets planten.’

‘Wat?’

‘Zoals je deed toen je klein was. Of doe iets anders. Ga breien. Maak een puzzel. Volgens mij moet je je een poosje ergens anders op richten. Een beetje ruimte creëren in je hoofd.’

Op dat moment klonk het ontzettend neerbuigend. Ja hoor, mam, het zou geweldig zijn als ik een leuke hobby kon vinden, zodat ik me niet meer de hele tijd druk maak om mijn dode ex-vriendinnetje. Dat zou beter zijn voor iedereen, in het bijzonder voor jou, want dan hoef je je dochter niet steeds verder te zien wegzakken uit de realiteit. Maar zo werkt het niet, móéder.

Behalve dat het tot op zekere hoogte wel zo werkt. Want door de gedachte aan wortels kreeg ik zin om iets te planten, of iets te verzorgen, of iets te graven. Ik had alleen geen tuin. In plaats daarvan nam ik dus de trein en klopte ik een halfuur later op de deur van het herenhuis van mijn ouders aan de Upper East Side. Mijn moeder deed open.

‘Prima, we gaan iets planten,’ zei ik, met een klein glimlachje. Ze glimlachte terug en omhelsde me, en we liepen naar de achtertuin. Mijn moeder pakte een plastic pot met een doorsnee van een centimeter of dertig en ik gooide er een lading potaarde in. Toen gingen we naar de keuken en sneden een paar Yukon Gold-aardappels aan stukken, ervoor zorgend dat elk stuk een oog had. Die stukken stopten we diep in de aarde, samen, zoals we het ook deden toen ik vijf was.

‘Mama, weet je hoe erg ik de weg kwijt ben?’ vroeg ik, met mijn vingers bedekt met aarde.

‘Liefje,’ zei ze, en ze keek met haar grote bezorgde ogen helemaal naar binnen. ‘Ik zou me zorgen maken als je nu níét de weg kwijt zou zijn.’

Op dat moment had ik al een paar weken niet gehuild, dus nu hilde ik des te harder.

April weet dat ik mijn privéleven graag privé houd, en ik hoop dat je daarom zo weinig over me weet, niet omdat ze het gewoon niet de moeite waard vond om over mij te vertellen. Waarschijnlijk is het een beetje van allebei. Maar luister, in het eerste boek staat uitgebreid hoe slim en betrouwbaar en succesvol ik ben, en hoe goed ik mijn zaakjes voor elkaar heb. Dat is onzin. We doen allemaal alsof, en misschien wilde April iets aardigs over me zeggen omdat ze me als een baksteen liet vallen zodra haar aandacht werd getrokken door iets wat heel erg glom. Maar vóór de Droom had ik geen idee wat ik met mijn leven aan het doen was. Ik liet mijn vriendin in de woonkamer slapen omdat ze niet onder ogen durfde te zien dat we samenwoonden. Ik had een baan die ik volgens een aantal van mijn collega’s alleen maar had gekregen omdat ik zwart was. En ik wist dat ik, hoe hard ik ook zou werken, nooit zoveel zou verdienen als ik al op de bank had staan, omdat ik (tot mijn va-

ders ongenoegen) had besloten naar de kunstacademie te gaan in plaats van een nuttige studie te kiezen.

Ik was niet helemaal open geweest over mijn financiële situatie, tegen April of tegen wie dan ook, vanwege de diepe, brandende schaamte.

Het lijkt wel of ik tegelijkertijd moet roepen dat ons economische systeem een groot onderdeel is van datgene wat zwart Amerika onderdrukt, maar tegelijk word ik verondersteld om geld te hebben, als compensatie voor iedereen die het niet heeft. Het is de bedoeling dat ik laat zien dat zwarte mensen rijk kunnen zijn en dat je een racist bent als je denkt dat dit onmogelijk is. Maar tegelijkertijd moet ik tekeergaan tegen het systeem dat me rijk heeft gemaakt. Wat willen ze nou van me?

Hoe dan ook, wat ik probeer te zeggen is dat ik niet hoefde te werken, waardoor het een beetje een leeg gevoel gaf om een baan te hebben die ik niet eens geweldig vond. Ik snap dat weinig mensen deze frustratie delen, maar uiteindelijk moeten we het allemaal met ons eigen bestaan doen.

De Droom was groter dan ik, en ik leverde een echte bijdrage. Als ik een sequentie oploste, had dat niets met mijn geld te maken. Op de Som werd ik enkel gerespecteerd om wat ik bijdroeg. Niemand wist iets over me. Ze wisten niet dat ik rijk was, ze wisten niet dat ik zwart was, ze wisten niet dat ik de ex-vriendin was van April May. Ik was gewoon The Purrletarian. Mijn vrienden bij de Som kenden alleen mijn uitspraken en mijn acties. Om precies dezelfde reden maakte ik tijdens mijn studie een online strip over linksgeoriënteerde katten. Het was een manier om me buiten mijn identiteiten gerespecteerd te voelen.

Door het verdwijnen van de Droom was er dus een gat ontstaan, en de verdwijning van April had een nog veel groter gat achtergelaten. Ik vulde die gaten door boos te zijn terwijl ik on-

dertussen naar het internet keek, maar ik vulde ze ook bij de Som, waar ik berichten als deze aantrof:

MEER DOLFIJNEN IN DE DELAWARE

Gisteren zijn er twintig dolfijnen aangetroffen in de Delaware River. Ze bevinden zich ten noorden van de plekken met stroomuitval die in deze *thread* omschreven staan [[STROOMUITVAL-NJ](#)]. De dolfijnen doken even buiten Trenton, New Jersey, op. Ze bleven een paar dagen net ten noorden van Trenton en begonnen toen dood te gaan. Het is een groepje mensen gelukt om er een paar te redden. Dit is de tweede groep dolfijnen in twee weken tijd die zo noordelijk in de rivier wordt aangetroffen, en het is iets wat echt nooit voorkomt. Het is ook vlak bij de plek waar de inbraak die bij Rider University heeft plaatsgevonden, zie [thread \[INBRAAK-RIDER-U-LAB\]](#)

Natuurlijk klikte ik op de link naar het bericht over de inbraak in het laboratorium, en zo kwam ik bij dit bericht terecht:

INBRAAK BIJ LAB JOHNS HOPKINS

Dit is de vierde inbraak sinds de verdwijning van April – zie [threads](#). Deze was veel krankzinniger. Niet zoals de kleintjes bij Rider University [[INBRAAK-RIDER-U-LAB](#)] en de ziekenhuizen in Philly [[INBRAAK-NAZARETH-HOSPITAL](#)] [[INBRAAK-MERCK-HOSPITAL](#)]. Niemand legt een verband, maar er is ingebroken bij Johns Hopkins (inderdaad, dé Johns Hopkins) in Baltimore. Het lijkt erop dat het iets met dierenrechten te maken had, omdat er een aantal apen is ontsnapt. Verder staat in het artikel dat er een aantal losse instrumenten is verdwenen. Johns Hopkins is gigantisch, het wordt vierentwintig uur per dag bewaakt. PETA heeft het al

tientallen jaren op ze voorzien, ze weten hoe ze dit moeten voorkomen, en toch is het gebeurd. Er is iets raars aan de hand met die inbraken in laboratoria, dus begin ik een aparte thread die specifiek bedoeld is om informatie of details toe te voegen die iets te maken hebben met inbraken in laboratoria, ziekenhuizen of universiteiten [[LAB-INBRAKEN-OMNI](#)].

Toen ik dit las, was mijn eerste gedachte dat het vergezocht leek. Mensen werden beroofd, dierenrechtenactivisten bevrijdden apen – zo stak de wereld in elkaar. Maar een béétje vreemd was het wel. Bijvoorbeeld, waarom zouden dierenrechtenactivisten apen én laboratoriuminstrumenten stelen? Hadden ze geld nodig voor hun apensteelactiviteiten? Ik wist niet precies hoe het stelen van apen in zijn werk ging.

Wat ik wel besepte, was dat ik me sinds het verdwijnen van de Droom, sinds het verdwijnen van April, nergens meer zo prettig voelde als op de Som. Veel van de namen waren nog hetzelfde, en de cultuur van onderzoeken en spoorwerk was nog hetzelfde. Maar het beste was nog wel dat deze mensen niet dachten dat alles weer normaal was geworden. En niet een van hen geloofde dat April in dat gebouw was omgekomen, en ik had er dringend behoefte aan om mensen dat te horen zeggen.

Voor veel mensen was het verlies van de Droom zoets als het verlies van drugs. Zelfs nadat elke sequentie was opgelost (behalve de 767), loste ik in mijn slaap nog altijd sequenties op. Echte dromen leken zo chaotisch en ongestructureerd. Ik was gek op de Droom, en toen werd hij ineens uit mijn hoofd gerukt. Er waren zelfs diensten die beloofden een deel van de Droom terug te brengen met behulp van elektrische stroomstootjes in je hersenen. Je kon er heel wat threads over terugvinden op de Som, maar het leek altijd of de mensen die zeiden dat ze de Droom weer terug hadden, reclame probeerden te maken voor de dienst of mis-

schien gewoon een heel goede droom over de Droom hadden gehad.

Dit voelde echter aan als een Droomsequentie. De eerste inbraak had plaatsgevonden in Trenton, New Jersey, de tweede en de derde in Philadelphia. Daarna Johns Hopkins. Het zag ernaar uit dat ze zich langs de kust omlaag bewogen.

De laboratoria lagen allemaal tamelijk dicht bij elkaar. De inbraak bij Johns Hopkins was het verst verwijderd van de eerste inbraken bij de ziekenhuizen in Philadelphia. Daarna waren er net buiten Philly een paar rare storings bij mobiele netwerken geweest. En een paar weken later was er een eind gekomen aan de inbraken in laboratoria, maar was een groepje dolfijnen de Delaware op gezwommen en vlak bij Trenton, New Jersey, gestorven.

‘Ik moet blijven zoeken, mam,’ zei ik tegen mijn moeder.

‘Wat als je haar niet vindt?’ vroeg ze.

‘Dan blijf ik zoeken. Ze is niet dood.’

Mijn moeder staaarde naar de aarde in de pot, en het kleine zakje met woede in mijn hart barstte open en begon door de rest van mijn lichaam te lekken. Iedereen wilde dat ik het zou opgeven, zelfs zij.

‘Als je maar goed voor je aardappels zorgt,’ zei ze.

‘Wat?’

‘Neem ze mee.’ Ze gebaarde naar de pot. ‘Zorg voor ze. Gewoon, zodat je iets simpels hebt dat je nodig heeft.’ Ze raakte even mijn gezicht aan en zei: ‘Net als ik.’

Die avond kookten mijn moeder en ik samen, en nog voordat ik over Trenton was begonnen, toen ik de pasta op tafel zette en ging zitten, sloeg mijn vader me om de oren door te zeggen: ‘Wist je dat ze inmiddels mensen behandelen die verslaafd zijn aan de Droom? Er staat een heel stuk over in *The New Yorker*.’

‘Hm?’ zei mijn moeder. Ze wist ongelofelijk veel nuance in dat

kleine geluidje te stoppen. Het zei: 'Ik weet wat je probeert te doen, en Maya ook, en doe het alsjeblieft niet.'

Mijn vader nam de waarschuwing in ontvangst, maar negeerde haar. 'Mensen die nauw betrokken waren bij het oplossen van sequenties zijn er afhankelijk van geworden, als een drugsverslaving. En nu de Droom er niet meer is, blijft het brein ernaar zoeken, volgens een aantal slimme mensen tenminste, en kan het heel moeilijk zijn om ervan af te kicken.'

'Pap, het gaat prima met me.'

'Het hoeft helemaal niet prima met je te gaan, Maya,' zei hij met een stem die stevig genoeg was om op te leunen. 'Maar luister, het is ook prima als ik me zorgen maak. Niemand begrijpt wat de Carls met onze hersens hebben gedaan, en het lijkt erop dat een heleboel mensen nu patronen zien die er niet zijn. Je hebt iets anders nodig om je op te concentreren. Wanneer ga je weer aan het werk?'

'Gill,' begon mijn moeder, maar ik hief mijn hand om haar te onderbreken.

Mijn vader wist hoe de wereld werkte, en hij had hard gewerkt om aan die kennis te komen. Er zijn niet veel zwarte investeringsbankiers, en dat is niet omdat ze niet in het beroep geïnteresseerd zijn. Mijn vader heeft zijn leven lang gevochten om te slagen in een vijandig systeem. Zolang ik me kan herinneren, vertelde hij me dat de wereld niet wilde dat mensen die eruitzagen zoals wij rijk waren, maar dat het onze taak was om toch rijk te worden.

Mijn moeder vond het doorgaans prima om me te steunen bij mijn eigen keuzes, wat die keuzes ook mochten zijn. Mijn vader had echter een specifiek idee over mijn beste kansen op geluk. Wat hij voor ogen had, was een duidelijk carrièrepad. Hij wilde dat ik, zijn enige kind, waarde zou hechten aan het geld dat hij voor me had verdiend. Hij wilde dat ik het weer door zou geven aan mijn kinderen, wat eigenlijk de enige reden is dat er bij ons in

huis raar werd gereageerd toen ik uit de kast kwam. Mijn vader wilde weten wat mijn seksuele voorkeur betekende voor de volgende generatie. Hij was cool genoeg om het niet hardop te zeggen, maar we hadden het allemaal door, en uiteindelijk moesten we een gesprek voeren over de verschillende mogelijkheden die voor me openstonden als ik ooit kinderen zou willen. Toen ik zeventien was, welteverstaan. Mijn vader vond het prima toen ik stopte met mijn werk om mee te doen aan Aprils projecten en om Miranda te helpen bij het bouwen van de Som, maar nu was ik in zijn ergste nachtmerrie veranderd: het zoveelste rijkelui-kind met een diploma van de kunstacademie en een gebrek aan vaste richting in haar leven.

‘Pap, ik snap dat ik de afgelopen paar maanden geen beste indruk heb gemaakt. Maar April is niet dood, en ik weiger te blijven doen alsof dat wel zo is. Ik moet dit doen.’

Mijn vader wierp een nadrukkelijke blik op mijn moeder. Mijn moeder staarde naar de tafel. Zij dachten dat April dood was. Natuurlijk dachten ze dat – iedereen dacht dat ze dood was.

‘Weten jullie wat,’ zei ik rustig. Mijn mond vormde een ‘z’, maar ik hield me in voor ik er iets lelijks uit kon flappen. Ik sprak het niet uit, maar ze begrepen allebei dat ik ‘zakken jullie er maar in’ had willen zeggen. Bij ons thuis spraken we niet op die toon tegen elkaar.

‘Maya...’ zei mijn moeder, en de ogen van mijn vader werden groot. Ik schreeuw nooit, niet tegen mensen tenminste. Ik schreeuw tegen de tv wanneer een of andere senator een racistische opmerking maakt. Ik schreeuw tegen Photoshop wanneer het weer eens vastloopt. Ik schreeuw niet tegen mensen. En ik schreeuw al helemaal niet tegen mijn ouders.

Ik schreeuwde tegen ze. ‘Ze Is Niet Dood!’ Onwillekeurig sloeg ik bij het opstaan met mijn hand op de tafel, zodat het bestek op de borden kletterde.

‘Maya! Zo spreek je niet tegen je moeder,’ zei mijn vader, resoluut en kil vanaf zijn stoel aan de andere kant van de tafel.

Ik leunde over de tafel. ‘Ik ga April vinden,’ zei ik. Ik fluisterde het bijna. Toen draaide ik me om en liep de eetkamer uit.

En toen, omdat ik er nooit tegen kon om mijn zelfbeheersing te verliezen, draaide ik me om en zei: ‘Bel me morgen, als we allemaal minder boos zijn. Ik ben dan in New Jersey.’

Op mijn weg naar buiten zag ik de pot met aarde waarin de net begraven, in stukken gesneden aardappels waren verstoppt. Ik slaakte een zucht en pakte de pot terwijl ik de deur uit liep.